

Arrest

nr. 194 964 van 14 november 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 september 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 augustus 2016.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WUYTS, die *loco* advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen noch vertegenwoordigd. Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.

Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, *Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen*, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49). Een onderzoek van de ontvankelijkheids- en voorkomend geval de gegrondheidsvoorwaarden van het beroep is derhalve vereist.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Ambtshalve wijst de Raad op het volgende.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de brief van 13 oktober 2017 en de bijgevoegde stukken die de verwerende partij naar aanleiding van de oproeping ter terechtzitting overmaakte aan de Raad onder meer blijkt dat de verzoekende partij op 1 augustus 2016 een aanvraag gezinshereniging in functie van een burger van de Unie indiende en op 18 augustus 2016 in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, geldig tot 31 januari 2017.

Ter terechtzitting van 26 oktober 2017 wijst de waarnemend voorzitter de verzoekende partij op bovenstaande gegevens en op de vaste rechtspraak van de Raad inzake de onverenigbaarheid van een attest van immatriculatie en een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij gedraagt zich naar de wijsheid en heeft geen verdere opmerkingen.

De Raad stelt vast dat uit de bovenstaande gegevens blijkt dat de verzoekende partij opnieuw een verblijfsground had in afwachting van een beslissing ten gronde over voormelde aanvraag gezinshereniging. Zij had op grond van artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen immers recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Daargelaten de vraag of de afgifte van een attest van immatriculatie al dan niet de impliciete intrekking van het bestreden bevel tot gevolg heeft, is het aangewezen voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden bevel uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of het destijds rechtsgeldig getroffen werd of niet (cf. RvV 23 oktober 2013 (AV), nr. 112 609). De Raad benadrukt dat de beoordeling om een beslissing uit het rechtsverkeer te halen tot zijn soevereine appreciatiebevoegdheid behoort (cf. RvS 2 juli 2014, nr. 10.626 (c)). *In casu* dringt deze beslissing zich op, daar de verzoekende partij in het bezit is geweest van een (weliswaar tijdelijke en precaire) verblijfstitel. Dat de geldigheidsduur van het attest van immatriculatie ondertussen verstreken is, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten en het hebben (gehad) van een verblijfstitel (zij het een tijdelijke en precaire) niet met elkaar verzoenbaar zijn.

De Raad benadrukt in dit verband bijkomend nog dat zowel de aanvraag gezinshereniging van 1 augustus 2016 als de afgifte van het attest van immatriculatie op 18 augustus 2016 dateren van vóór de

inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017, waarbij een artikel 1/3 in de vreemdelingenwet werd ingevoegd. Voormelde nieuwe bepaling luidt als volgt: *“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terugdrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.*

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terugdrijving opgeschort”.

De Raad wijst erop dat voormelde wet van 24 februari 2017 in werking is getreden op 29 april 2017 en dat de wetgever dienaangaande geen overgangsbepalingen bepaald heeft. Zodoende dient te worden vastgesteld dat de thans voorliggende zaak buiten het toepassingsgebied *ratione temporis* van voormelde wetsbepaling valt. Er moet dan ook aangenomen worden dat de betrokken bepaling – die stelt dat de indiening van een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale of tijdelijke bescherming het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten niet aantast – enkel van toepassing is op maatregelen van verwijdering waarvan de betrokken vreemdeling reeds het voorwerp is bij *“een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale of tijdelijke bescherming”* die werd ingediend vanaf de inwerkingtreding van voormelde wet. Zoals hoger reeds gesteld, dateert *in casu* de relevante verblijfsaanvraag die het recht op een attest van immatriculatie heeft geopend – met name de aanvraag gezinshereniging in functie van een burger van de Unie van 1 augustus 2016 – van vóór de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017 en ressorteert voorliggende zaak *ratione temporis* dan ook niet onder het toepassingsgebied van artikel 1/3 van de vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou immers impliceren dat retroactieve werking wordt verleend aan voormelde wetsbepaling, die deze bij gebreke aan enige overgangsbepalingen niet kan worden toegedicht.

Gelet op het bovenstaande dringt de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zich op.

3.2 Gelet op het bovenstaande dient niet verder te worden ingegaan op de grond van de beschikking waarop de waarnemend voorzitter zich overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet steunde om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kon verworpen worden, en op het betoog van de verzoekende partij in dit verband.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 september 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend zeventien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE